

zané. Zmateční stížnost má dále za to, že psi, pobíhající volně v revíru bez pána, mohou býti odstřeleni i, když právě nehonili zvěř. Popírá, že obžalovaní jednali v trestném úmyslu a zlomyslně, jak žádá § 468 tr. zák., majíc za to, že z okolností, jež soud uvádí k odůvodnění přesvědčení o subjektivní vině obžalovaných, nelze na ni usuzovati.

Zmateční stížnost jest na omylu. Honební zákon pro Čechy z 1. června 1866, čís. 49 z. zák. ustanovuje v § 40, že, byl-li v některém revíru, ve vzdálenosti nejméně 200 sáhů (380 m) od nejbližšího domu postižen pes, jenž v nepřítomnosti svého pána honil, může jej pán honitby usmrtiti nebo dáti usmrtiti. Předpis ten má za účel zabrániti poškozování zvěře a práv majitele honitby, jak plyne z ustanovení 1. odst. § 17 honeb. pat. z 28. února 1786, z něhož byl onen předpis do honebního zákona pro Čechy převzat. Právo odstřeliti psa za podmínek tam stanovených jest však nejkrajnějším opatřením dovoleným majiteli honitby k dosažení onoho účelu, a to v uvážení, že psy volně pobíhající lze jiným způsobem, na př. chycením a uvázáním, jen těžko učiniti neškodnými. Byli-li však psi přece učiněni neškodnými jiným způsobem, jak je právě formálně bezvadně zjištěno v souzeném případě, a to tím, že byli chyceni a uvázáni, odpadl zákonný důvod k opatření ve smyslu § 40 hon. zák. a nejsou dány předpoklady k výkonu práva tam stanoveného. Obžalovaní neodstřelili, jak zákon předpokládá, psy v revíru v nepřítomnosti pána volně pobíhající a honící, nýbrž, jak rozsudek zjišťuje, psy, kteří byli sice v revíru při lovu zvěře pochyťáni, avšak uvázáni, odvedeni do bytu hajného a teprve druhého dne znovu odvedeni do lesa a z bezprostřední blízkosti zastřeleni. Názor zmateční stížnosti, že k výkonu práva podle § 40 hon. zák. stačí, že psi vůbec honili v revíru, a že pro otázku beztrestnosti jest lhostejno, zda byli zastřeleni při honění, či kdykoliv později, nemá opory ani v doslovu ani v účelu zákona. Pokud zmateční stížnost vychází při provedení hmotněprávního zmatku z jiného skutkového děje, než je v rozsudku, najmě, že prý psi byli zastřeleni proto, že se hajnému vytrhli a znovu v revíru honili, — není provedena po zákonu; pokud proti výslovnému doslovu a účelu zákona dovozuje, že obžalovaní byli oprávněni odstřeliti psy uvázané a proto neškodné, není odůvodněna. Po subjektivní stránce se vyžaduje ke skutkové podstatě přestupku § 468 tr. zák., by si byli pachatelé vědomi protiprávnosti poškozování, jež způsobili svým činem. Že v souzeném případě v takovém vědomí jednali, zjišťuje rozsudek výslovně a odůvodňuje logicky bezvadně jednak poukazem na zjištěnou okolnost, že F. zakázal M-ovi, by se o věci někomu zmiňoval, jednak ze skutečnosti, že o zastřelení nebylo učiněno oznámení ani, když se obžalovaní dověděli, že F. pátrá po psech.

Čís. 4137.

Jde o krádež podle § 176 II c) tr. zák., nikoliv o zpronevěru, přisvojil-li si skladník, vedoucí prodejnu družstva, zboží, které bylo vlastnictvím družstva.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1931, Zm II 302/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 2. května 1929, pokud jím byli vinnými uznáni: Josef P. zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II c) tr. zák. a Josef Ch. zločinem krádeže podle §§ 171, 174 I c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by v rozsahu zrušení dále jednal a znovu rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost obžalovaného Josefa P-a dovolává se číselně zmatečných důvodů čís. 9 a), 10 § 281 tr. ř. Tento zmateční důvod uplatňuje především v tom směru, že nalézací soud neprávem kvalifikoval trestný čin, jímž uznal stěžovatele vinným, za zločin krádeže. Čin ten prý může býti jen přestupkem zpronevěry, any věci, které podle rozsudku stěžovatel z držení a bez přivolení družstva »B.« v J. v hodnotě 500 Kč, nikoliv však 2.000 Kč převyšující odňal, byly jako skladníkovi filiálního závodu »B.« v J. svěřeny, tudíž v době, kdy si je přivlastnil, v jeho držení. Výtka ta jest nedůvodná. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel byl skladníkem (vedl prodejnu) družstva »B.«, a že zboží, o jehož odcizení jde, bylo vlastnictvím tohoto družstva. Tím zjednáán poměr, který předpokládá a proti jehož zneužití ke krádeži zaměstnancem chrání zaměstnavatele ustanovení § 176 odst. II c) tr. zák. Podle toho držel stěžovatel zboží jako zástupce (zřízenec) družstva, tak že byly věci v držbě družstva, souzeným činem byla porušena držba, nikoliv jen důvěra majitelky zboží; jest tudíž v přivlastnění si zboží spatřovati krádež, nikoliv jen zpronevěru.

Čís. 4138.

Starosta obce koná svůj úřad již přítomností v místnosti obecního úřadu k vůli vyřízení některé dosud nevyřízené věci; ochrany § 312 tr. zák. nepozbývá ani tím, že přerušil vyřízení této věci, by vyslechl a rozhodl žádost dostavivší se strany, ani tím, že se bránil proti nepřístojnému chování se této strany způsobem, který by jinak neměl nic společného s výkonem služby obecního starosty.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1931, Zm I 376/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 24. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. namítá stížnost, že tu není předpoklad skutkové podstaty přestupku § 312 tr. zák., že osoba dotčená urážkou byla ve své úřední činnosti, konajíc úřední úkon, an rozsudek zjišťuje, že starostův úřední výkon (odkázání obžalovaného